

ἀραιόκλωνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύκλωνους Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός, παρ' ὃ καὶ ἀρύς, καὶ τοῦ οὐσ. κλώνος.

Ὁ ἔχων κλώνους ἀραιούς: Ἀρύκλωνους βασιλ'κός.

***ἀραιοκοπῶ**, ἀροκοπῶ Πόντ. (Ὁφ.) ῥοκοπῶ Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀραιοκόπος.

Ἀραιώνω, ἐπὶ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ ὁποίου ἐκριζώνονται οἱ περιττοὶ βλαστοὶ διὰ τὰ αὐξηθῶν καὶ καρποφορήσουν οἱ λοιποὶ: Ἐροκόπεσα τὸ χωράφ'. Πότε ν' ἀροκοπισκούντανε τὰ χωράφ'.

ἀραιόλευκος ἐπίθ. ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. β.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιός καὶ λευκός.

Ὁ ἔχων ἀραιὰν τὴν σύστασιν καὶ λευκὸν τὸ χρώμα: Στὸν ἀπομεσημεριάτικο οὐρανὸ ἀροκνυλοῦσαν ἀραιόλευκα τὰ σύννεφα τοῦ Μάι.

ἀραιόλογα ἐπίρρ. Στερελλ. (Δομβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιόλογος.

Κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα, σπανίως: Ἀραιόλογα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν πέντε μῆνες μὲν φορὰ.

ἀραιολόγι τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καρδαμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. κ.ά.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀραιολοί Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ. κ.ά.) ἀραιουλοί Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀραιελοί Πελοπν. (Κόκκιν. Παππούλ. Χατζ.) ἀρυλοί Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιολόγος.

Ι) Κόσκινον μὲ εὐρείας ὁπὰς διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζον τὸν σῖτον καὶ τοὺς ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ξένων οὐσιῶν Κεφαλλ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καρδαμ. Κόκκιν. Παππούλ. Σουδεν. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) — Λεξ. Βλαστ.: Φρ. Θὰ σὲ κάμω ἀραιολοί! (θὰ καταστήσω τὸ σῶμα σου διάτρητον καθὼς κόσκινον διὰ τῶν σφαιριδίων πυροβόλου ὅπλου) Σουδεν. || Παροιμ. Παλαιὰ μας τέχνη κόσκινο, καινούργια ἀραιολόγι (ἐπὶ τοῦ μὴ μεταβάλλοντος ἐπάγγελμα) Θεσσαλον. Συνών. ἀναραιάρις, ἀραιολόγος **Ι**, ἀρβάλλι, ἀρκόν (ἰδ. ἀραιός **Β** **1**). **II)** Ἰληθ., αἱ μετὰ τὴν συγκομιδὴν ἐπὶ τῶν δένδρων μένουσαι ὀλίγαι ἐλαῖαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μαζώνω ἀραιολόγια Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Συνών. κουκκολόγι.

***ἀραιολογίζω**, ἀρλοῖζω Θήρ. ἀραιελοῖζω Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιολόγος.

Κοσκινίζω.

ἀραιολόγικος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιολόγι καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ὁ ἔχων ἀραιὸν καρπὸν: Ἀραιολόγικη ἐλαία.

***ἀραιολογιστής** ὁ, ἀραιουλοιστής Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀραιολογίζω < ἀραιολόγι **II**.

Ὁ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν ἐλαίων συλλέγων ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ἀραιαὶ ἐπὶ τῶν δένδρων.

ἀραιολόγος ὁ, Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Ἡλ. Κορινθ. Τρίκλ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀραιέλεος Πελοπν. (Ὀλυμπ.) ἀραιέλεος Πελοπν. (Ἀμαλ.) ἀραιίλους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀρολόγος Σκῦρ. ἀρολόος Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀραλόος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρλόγος Πάρ. (Παροικ.) ἀρλόος Θήρ. Κάρπ. (Ἀμοργ.) ἀλόργος Αἰγιν. Σίκιν. ἀραι-

λός Σῦρ. γιρολόος Σίφν. ἀρυλόος (Ἀθηνᾶ 22,250) — Λεξ. Βλαστ. 295 ἀρύλογος Ἡπ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Λεντεκ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,360 ἀρύλουνους Ἡπ. (Πρέβ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀρύλοος Θήρ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀρύλογο τό, Πελοπν. (Λεντεκ. Μεσσ.) ἀρύλοο Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κξξ. Τὸ ἀρύλογος, ἐκ τοῦ ἀρύς ἐτέρου τύπ. τοῦ ἐπιθ. ἀραιός. Τὸ ἀλόργος κατὰ μετὰθ. ἐκ τοῦ ἀρλόγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀρολόγος ἀποβληθέντος κατ' ἀνομ. τοῦ ο.

1) Ἀραιολόγι **Ι**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τὸ παννὶ - ἡ τριχὰ εἶναι σὰν ἀρολόος (ἔχει ἀραιὰν ὑφήν) Ἀπύρανθ. || Φρ. Ὅσες τρέπες ἔχει ὁ ἀλόργος, τόσους σκλάβους ν' ἀποτάξῃ! (ν' ἀποκτήσῃ! Εὐχὴ) Αἰγιν. || Ποίημ.

Καὶ σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ χίλιων λογίων συγκύρια,

ἀρύλογος, πινακωτὴ καὶ πλάστης καὶ δριμόνι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. **2)** Ἐπιθετικ., ἀραιός Θήρ. Μέγαρ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Σπαρτὸ ἀρύλογο Μέγαρ. Ἀρύλοο παννὶ Θήρ. Ἀρύλοη τριχὰ αὐτόθ. Τοῦ καλαμπόχ' φύτρονσι ἀρύλουον Καλοσκοπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραιός **Α** **1**.

ἀραιόλογος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύλογος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀρύλοος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τοῦ οὐσ. λόγος. Τὸ ἀρύλογος ἐκ τοῦ ἀρύς, ὁ παρὰ τὸ ἀραιός.

Ὁ λέγων ὀλίγα, ὀλιγόλογος ἐνθ' ἀν.: Ἀνθρωπος ἀρύλοος Θήρ. Συνών. λιγόλογος, λιγομίλητος, ἀντίθ. λογάς, πολυλογάς, πολύλογος.

ἀραιόμαλλα τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Τρίχες ἀραιαί. Ἀντίθ. πυκνόμαλλα.

ἀραιομάλλης ἐπίθ. Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀραιομάλλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Θηλ. ἀραιόμαλλη Ἀθην. Οὐδ. ἀραιόμαλλο Ἀθην. Ζάκ. ἀραιόμαλλον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρομάλλικο Ἀθην.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

1) Ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας ἐνθ' ἀν.: Ὁ δαῖτα εἶναι ἀραιομάλλης Ζάκ. Γούνα ἀραιόμαλλη Ἀθην. Κατοῖκι ἀραιόμαλλο Ζάκ. Ἀραιόμαλλον τουμάρ' Αἰτωλ. Ἀρομάλλικο γουναρικό (δέρμα ζῴου μὲ ἀραιὸν τρίχωμα χρήσιμον εἰς κατασκευὴν γουναρικῶν) Ἀθην. **2)** Ὁ ἀραιός τὴν ὑφήν, ἐπὶ ὑφάσματος Ἀθην.: Ἀραιόμαλλο ὑφασμα. Συνών. ἀραιός **Α** **1**.

ἀραιομαλλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀραιομαλλοῦσα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Οὐδ. ἀραιομαλλοῦσικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιομάλλης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κξξ.

Ἡ ἔχουσα τρίχας ἀραιάς.

ἀραιοπαιδοῦσα ἐπίθ. θηλ. Κωνπλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα γεννῶσα.

ἀραιοπάτημα τό, Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) ἀραιπάτ'μα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραιοπατῶ.

1) Βραδὺ βάδισμα Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.): Εἶδες μὲ τί ἀραιοπάτημα πάαινε ὁ γέρος; **2)** Ἡ κατ' ἀραιὰ διαστήματα συρραφὴ ὑφάσματος διὰ τὰ συγκρατῆται εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν κατὰ τὴν ραφὴν, μεθ' ἣν ἀφαιρεῖται τὸ

νήμα τῆς προσωρινῆς συρραφῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. *τρούπωμα*.

ἄραιοπατῶ Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. *ἀρυσπατῶ* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ ρ. *πατῶ*.

1) Ἀμτβ. πατῶ κατὰ διαστήματα μεγάλα, κάμνω μεγάλα βήματα, βαδίζω ταχέως Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.)

β) Παραπαίω, παραπατῶ Πελοπν. (Λακων.) 2) Μετβ. πατῶ, διαπερῶ τὴν βελόνην κατ' ἄραια διαστήματα Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Παροιμ. φρ. Ἀραιοπάτα τὲς βελονγὲς νὰ πάμε κι ἄλλοῦ (ἐπὶ τοῦ προτρέποντος νὰ γίνῃ ἐργασία τις ταχέως καὶ ὥς τύχη, ἄρα κακὴ) Λακων. || Παροιμ. Ἀραιοπάτα τὸ βελόνι, | ἢ Λαμπρὴ κοντοζυγώνει

(ἐπὶ ἐπισπεύσεως ἐργασίας) αὐτόθ. 3) Συρράπτω κατ' ἄραια διαστήματα ὕφασμα διὰ νὰ συγκρατῆται εἰς τὴν οἰκειάν θέσιν κατὰ τὴν ραφήν, μεθ' ἣν ἀφαιρεῖται τὸ νήμα τῆς προσωρινῆς συρραφῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. *τρουπώνω*.

ἄραιοπέφτω ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 38.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ ρ. *πέφτω*.

Πίπτω κατ' ἄραια χρονικά διαλείμματα: Ὡς τοῦ χωριοῦ τὰ σύγγρα, ξέμακρα, . . . ὥς τὸ λόγγο τὸν πυκνὸ ἄραιοπέφτε τὸ χιόνι.

ἄραιοπλατος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρύπлатος Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ *πλατύς*.

1) Ἀραιοδς ἄμα καὶ πλατύς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀρύπлатον χτένιν Κερασ. Οἶν. Ἀρύπлатο χτενάκι Ἀπύρανθ. 2) Πολὺ πλατύς Κύθν.

***ἄραιοπλατῶ**, ἀρυσπλατῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ *πλατῶς*.

Εἶμαι πλατύς: Ἀρυσπλατεῖ τὸ χτένι (ὅταν εἶναι πλατύτερον τῶν μιταρίων). Ἀρυσπλατοῦνε τὰ μιτάρια (ὅταν εἶναι πλατύτερα τοῦ χτενιοῦ).

ἄραιοπλέκω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοπλέκω) ἀραιοπλέκω Πελοπν. (Βερζ.) Μετοχ. ἀραιοπλεγμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ ρ. *πλέκω*.

Πλέκω ἀραιοῶς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μετὰ κόρη με ξανθὰ μαλλιά καὶ μετὰ τὰ μαῦρα μάτια

ψηλὸ βουνὸ ἀνέβαινε πλέχοντας τὸ γαϊτάνι,

πλέχοντας κι ἀραιοπλέχοντας καὶ λειανοτραγουδώντας

Βερζ.

Γαϊτανάκι ἀραιοπλεγμένου | ὥς τὸν λιμό σου τυλιγμένου. Συνών. τῆς μετοχ. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀραιοπλεχτός, ἀραιοδς Α 1, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτοπλεγμένος, σφιχτός.

ἄραιοπλεχτός ἐπιθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ *πλεχτός*.

Ὁ ἀραιοῶς πλεγμένος, ὁ ἔχων ἀραιάν ὑφήν: Ἀραιοπλεχτο παννί. Συνών. ἀγανοπλεγμένος (ιδ. ἀγανοπλέκω).

ἄραιορρωγος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρύρρουγος Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρύλλωος Θήρ. ἀρύλλουγος Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς ρῶγας, ἐπὶ σταφυλῆς: Ἀρύρρουγα σταφύλια Πάγγ. Ἀρύλλωο σταφύλι Θήρ. Ἐφα μετὰ ἀσπριδίτσα ἀρύλλου? κ' ἔνα ρουιδίτ' ἀρύλλουγος (ἔφα = ἔφαγα, ἀσπριδίτσα = εἶδος σταφυλῆς) Σκόπ.

ἄραιοδς ἐπιθ. λόγ. κοιν. *ἄραιοδς* κοιν. *ἄραιοδς* Μέγαρ. *ἀραιῶς* Πόντ. (Τραπ.) *ἀραιῶ* Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μποβ.) *ἀραιῶς* Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) *ἀρκὸς* Κύπρ. *ἀρὺς* Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθηρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρόιτσα. Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μάν. Παππούλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σάμ. Σίφν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Σύμ. Σῦρ. κ.ά. Πληθ. ὀνομαστ. *ἀροὶ* Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. κ.ά.) Θηλ. *ἀρὲς* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Οὐδ. *ἀρὰ* Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. *ἄραιοδς*. Τὸ *ἀραιῶς* διὰ τὸ θηλ. *ἀραιά*, ἐν τούτῳ δὲ ἐγένινεν ἡ μετακίνησις τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ. τῶν ἄλλων εἰς -έα θηλ., οἷον *βαθέα*, *βαρέα*, *γλυκέα*, *παχέα* κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 15. Τὸ *ἀρὺς* ἐκ τοῦ θηλ. *ἀραιά* κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα *βαρεὰ* - *βαρύς*, *παχεὰ* - *παχὺς* κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,249. Οἱ τύποι τοῦ πληθ. *ἀροὶ*, *ἀρὲς*, *ἀρὰ* ἀντὶ *ἀραιοί*, *ἀραιές*, *ἀραιά* ἐκ συστολῆς καὶ ἐξαφανισμοῦ τοῦ ἐν συνιζήσει ἐκφερομένου ἀσθενοῦς ι πρὸ τοῦ τονουμένου φθόγγου. Τὸ *ἀρκὸς* ἐκ τοῦ κατὰ συνιζήσιν προφερομένου *ἀραιῶς* - *ἀργιῶς*, ἐν ᾧ τὸ ἡμίφωνον κατόπιν τοῦ ρ ἐτράπη εἰς κ ὑπερωϊκόν.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων ἀραιὰ διαστήματα, ὁ ἀραιοῶς διατεθειμένος (α) Τοπικῶς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀραιὰ γένεια - δόντια - κουκκιά - μαλλιά - σκόρδα κτλ. κοιν. Ἀρὺ καννάβι - κριθάρι - σιτάρι κτλ. Ἀρὺ χτένι (τὸ ἔχον ἀραιοὺς ὀδόντας, *διὰ λυστήρι*). Ἀρὺ κόσκινο (τὸ ἔχον μεγάλας ὀπὰς). Ἀρὺ πλέξιμο πολλαχ. Ἀρὺν χτέν' Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Κόσμος ἀρὺς (ἄνθρωποι κατ' ἄραια διαστήματα ἰστάμενοι, παρυσιαζόμενοι κτλ.) Σαρεκκλ. Ἀρὺς χορός (οὕτω λέγεται ὁ χορός, ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν χορευτῶν διαστήματα εἶναι μεγάλα) Θράκ. Ἀρὺν ποδάρι (ποὺς βαίνων κατὰ διαστήματα μεγάλα) Οἶν. Περνάει αὐτός ὥς τὸν παζάρ' μετ' ἀραιὸ κι περὶ φανου περπάτ'μα τ' (ἀραιὸ περπάτ'μα = βάδισμα μετὰ μεγάλους βηματισμούς) ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,120. || Παροιμ. Ὅσο ἀραιὰ τὰ σκόρδα τόσο καὶ χοντρεύουνε (ὅτι ἢ ἄνεσις καὶ ἡ ἐλευθερία κάμνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ προοδεύῃ) πολλαχ. Τὰ βουμπάκια τ' ἀραιὰ εἶν' (τὰ μπαμπάκια του εἶναι ἀραιά. Ἐπὶ ἡλιθίου) Χαλδ. Συνών. ἀνάραιος 1 (α), ἀραιολόγος 2, ἀντίθ. πυκνός. Ἡ ὁ ἔχων τὴν ὑφήν ἀραιάν, ἐπὶ πλεκτῶν πραγμάτων καὶ ὕφασμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀραιὸ παννί κοιν. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀναλυτός 2, ἀνάραιος 1 (α), ἀπαλός Α 3, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτός. (β) Χρονικῶς σύνθη. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.): Ἀραιὲς ψιχάλες (ἀραιαὶ σταγόνες βροχῆς) σύνθη. || Φρ. Ὡς τ' ἀραιὰ (σπανίως) Καλημ. || Παροιμ.

Ἀρὺ ἀρὺ τὸ φίλημα νὰ ᾄχῃ καὶ νοστιμάδα

(τὸ συχνάκις γινόμενον προξενεῖ κόρον) Κῶς Ἀραιὸ δίκαιο δὲν ἐχάθη, μετὰ καιρὸ κριν' ὁ Θεὸς (βραδεῖα μὲν, ἀλλ' ἄφευκτος εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ τιμωρία τοῦ ἀδίκου ὑπὸ τῆς θείας προνοίας) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀραιὰ ἀραιὰ τὰ ρίχνουνε οἱ κλέφτες τὰ τουφέκια

(πυροβολοῦν κατ' ἀραιὰ διαλείμματα) CFauriel Chants popul. 144. Συνών. ἀνάραιος 1 (β). 2) Ὁ μὴ ὄν πολὺ πυκνός, ὁ διαφανὴς πῶς πολλαχ.: Ἀραιὰ σύννεφα πολλαχ. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ ἀραιὸ ἀραιὸ καὶ νὰ γεμίξῃ σιγὰ σιγὰ τὸν ἀέρα ΔΒουτυρ. Μέσ' ὥς τοὺς ἀνθρωποφ. 98. 3) Σπάνιος Ἀπουλ.: Γνωμ. Πρᾶμα ἀραιὸ, πρᾶμα ὥραιο.

